

کاپیتان در حسرت بازی!

از: اسفندیار احمدی

ح - یادآوری اهداف لیگ: همانطوریکه می دانید ورزش برای ایجاد یک جامعه نورل مهمی دارد. آمریکا جوانان خودش را با ورزش راگبی و فوتبال آمریکائی آنها را برای یک چنگل سی در پیکر سرمایه داری آماده میکند. ورزش های رزمی در چین و ژاپن اساس ایجاد جامعه نووارتش فاشیستی ژاپن در جنگ جهانی دوم و در چین ارتض خلقی شد. ولی ورزش در جمع کوچک ما در خارج هدفی جز ایجاد ارتباط و دوستی و همکاری در بین ایرانیان ندارد پس همگی در بهبود و سلامت لیگ و سلامت بازیکنان بکوشیم.

به امید موفقیت ایلان
اسفندیار احمدی
بازیکن تیم کاوه

الف - ایجاد و داشتن یک بیمه برای تمام لیگ واجب است.

ب - این بیمه بنظر میرسد که باید هر نوع صدمه فیزیکی، از کار بیکار شدن بازیکن را بدون در نظر گرفتن این که بازیکن وام بیکاری میگیرد یا نه پوشاند.

در صحبت هایمان آقای سرابی اشاره به ایجاد این بیمه و درگیری های ایشان با شرکت های بیمه کردند.

ج - تمایلی به محدود کردن تعداد تیم ها. در این مدت

تیم ها مثل قارچ یکی بند از دیگری از زمین بیرون می آیند و لیگ الان دوسته پیدا کرده: یک و دو. متأسفانه همه تیم ها ۱۱ بازیکن را ندارند و از بازیکنان در رشته های دیگر مثل جودو و کاراته که در آن ورزشکار دارای

فیزیک قوی است کمک میگیرند. حرکات و چرخش و ضربه ها برای یک ورزش دیگر ساخته شده که در

درگیری ها از جمله با خود من پایم از دو نایه شکسته چرا که ضربه دارای قدرتی بیشتر از یک فوتبالیست بود.

من از مسئولین و مر بیان خواهش میکنم بصرف داشتن تیم این بازیکنان ناهمگن را با هم به زمین نفرستند و یا با بودجه ای بیشتر فکر بیمه آنها باشند و با محدود کردن تعداد تیم ها بازیکنان خوب مجبور به جذب در تیم ها شوند.

خ - تمایل به استفاده از کارت زرد و قرمز و توجه سر پرستان و مر بیان تیم با داوران انگلیسی. داوران حتی

بازیکنان را ازیابی کنند. داور از فرم حرکت و دویدن بازیکنان متوجه فیت نبودن بازیکن و یا فوتالیست نبودن بازیکن در زمین بشود و فوراً به او اختطار دهدند و کارت زرد

برای این کاراست چرا که کارت قرمز دیگر دیر شده و بازیکن برای ابد از میدان می رود!!

روز یکشنبه ۲۴ سپتامبر که روز افتتاحیه دوره جدید لیگ ایرانی بود با پای شکسته به کمک دوستان سر زمین رفت و فرصتی بود که دوستان را بینم و هر کس به نوبه خود از من دلاری میکرد. بازیکنی که این خط را کرده بود با تفاوت تیم خود و سر پرست لیگ با گل بسراخ آمدند و همگی از این اتفاق متأسف بودند که باعث شد من همه در رام را فراموش کنم.

با صحبتی که با آقای محمود سرابی سر پرست لیگ داشتم جویای حالم شد و از هر دری سخن گفتم و قرار شد که خلاصه صحبتی را که داشتم نوشته شود تا این اتفاق بهانه ای باشد که بتوانم با دوستان ورزشکاران، مربیان و داوران مطالبی را که بنظرم میرسید و از تجربیات و گذشته ام در میان بگذارم شاید که قدمی در بهبود لیگ باشد.

باید بگویم که من مانند بسیاری از بازیکنان این لیگ به هیچ وجه به فکر قهرمانی و افتخارات نیستم مخصوصاً که از باشگاههای سراسری ایران دور هستیم و با هدفی دیگر اینجا دور هم جمع شده ایم.

بهرحال با امکانات کمی که برای یک شهرستانی بود، بازی توزیع های خاکی، امکانات بسیار اندک ورزشی در شیراز از ۱۲ سالگی عضویت جم شیراز در دسته یک و در ۱۹ سالگی در تیم منتخب استان فارس و سپس با تیم جوانان شیراز به بازیهای جوانان ایران به مشهد رفت. در اوائل سال ۵۰ بازیهای جوانان در اوج خودش بود و بازیهای نیمه نهایی از لویزیون سراسری ایران مستقیماً پخش می شد و موقع شدید مدل برتز بازیها را بدست آوریم و یادم هست در نیمه اول گل شیراز را با تیم منتخب جوانان تهران به ثمر رساندم، با وجودیکه داور گل را قبول نکرد ولی من بعنوان گل زن موباند شیرازی در ششم معروف شده بودم و بعد هم با غلام پیروانی و مجید توچنجی کاندید منتخب تیم ملی جوانان ایران شدم و بعد بدليل شروع درس در رشته مهندسی به اصطلاح بدنیاب درس رفتم تا ورزش!

در انگلیس با جمع کردن بچه های فوتالیست ایرانی در فینزبوری پارک تیمی تشکیل دادیم که اعضای آن همه از بازیکنان مهم تیم های پارس و تیم های لیگ هستند البته هنوز لیگ وجود نداشت.

همزمان با آن من در لیگ دسته دوم یونانی انگلیس بازی میکردم که با تیم المپیا به مقام قهرمانی دسته دوم بازیها رسیدیم که جایزه ما تعطیلات یکماهه به قبرس و صعود به دسته یک بود.

امسال بعد از یکسال تأخیر بعد از شروع لیگ ایرانی به دعوت یکی از دوستان برای تمرین دادن و کمک به مر بی تیم کاوه برای این تیم شروع به تمرین و بازی کردم که بالاخره قبل از بازیهای لیگ هفته گذشته با بازی دوستانه با تیم آرارات پایم شکست.

همانطور که اشاره شد به هیچ وجه مقصودم با آمدن به لیگ، قهرمانی و برد و باخت نبود. در این مدت من شاید ترکیبی از بازیکنان ایرانی را دیدم که از دو طبقه مرکه بازیکنان و پزشکی خوب و راحت و دسته دوم شیوه برادرم که یک پناه گرفته با امکانات پزشکی محدود و بسیار پولی است که مجبور به کاربدنی و فیزیکی برای امراض معاشر. بنابراین به نظرم رسید: